

VOLÝN VÝSTAVNÍ SOUBOR:

PROMĚNA

Svůj volný výstavní soubor jsem koncipovala směrem proměny, a sice proměny člověka. Jedná se o derealizaci, nebo také depersonalizaci, jež jsem detailně popisovala i ve své teoretické práci:

Jedná se o téma tzv. depersonalizace, které se nyní vyskytuje hojně v umění a poměrně často i ve fotografii. Vyznačuje se „*zdáním neskutečnosti sebe sama. Vlastní existence, já anebo tělo se jeví být neskutečné, nereálné, neexistující, nevlastní, cizí. Od svých psychických a tělesných pochodů se osoba cítí být oddělena, odcizena, izolována.*“²⁵ Může se cítit odhmotněně, jakoby nestála pevně na zemi, jakoby tělo nebylo hmotné a bylo zhotoveno z prázdna, ze vzduchu. Strach, že osoba každou chvíli zmizí, zemře, nebo zešílí. To znamená i ztrátu smyslu, ztrátu či otupění emocí, empatie, motivace... „*Osoba v průběhu derealizace prožívá okolí, jakoby nebylo opravdu skutečné a reálné. Zdá se jí např., jakoby žila ve snu. Okolní svět se jeví, jako by stál za oponou, sklem, mlhou nebo záclonou.*“²⁶ Rozstřížení, roztrhání, rozmazání, vymazání, zakrytí, zabělení, vyprázdňení, schování, vystřížení a mnohé další jsou přístupy vizualizující krizi identity, mazání identity a depersonalizaci.

V práci jsem se nechala inspirovat také René Magrittem a jeho tvorbou, stejně jako jeho směrem pohledu. Zakrývání tváří plátnkem, vystřihování a zakrývání si obličejů. „*Globální doba je plná nejistoty, přestáváme rozumět tomu, co se děje, je vymknuta z kloubů, a to je velmi podobné tomu, co ukazuje Magritte na svých plátnech,*“²⁷ tvrdí ředitel Albertiny Klaus Albrecht Schröder při velkolepé retrospektivní výstavě Reného Magritta roku 2011. Magritte prostřednictvím svých maleb varuje: „*Nechyťte se pevných stereotypů vnímání, protože ve svém srdci nesou rozpor. Buďte obezřetní a dívejte se jinak.*“ Jeho nejsilnějším malířským gestem je vystupování mimo obraz. Zatímco divák sleduje obsah plátna, Magrittovo dílo ho odkazuje mimo něj. Vykolejení reality, o což se ve svých obrazech snaží, nemá odkazovat na jiný, nevědomý, pravý svět, jako tomu je u ostatních surrealistů. Magritte ukazuje něco, co je běžně neviditelné, co je podstata reality. „*Toto je ono reálné, na němž stojí celý svět. „Toto mysterium, to není jen nějaká možnost reality. Mysterium je něco, co je bezpodmínečně nutné, aby realita vůbec existovala.*“ Proto také Magritte zůstává u běžných předmětů a jen výjimečně vyráží do světa snění.“²⁸ Realita se v jeho obrazech

25 Wikipedia. Zdroj: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Depersonalizace>

26 Wikipedia. Zdroj: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Depersonalizace>

27 Rozhovor s ředitelem Albertiny Klausem Albrechtem Schröderem . Zdroj: <http://hn.ihned.cz/c1-53864110-rene-magritte>

28 Rozhovor s ředitelem Albertiny Klausem Albrechtem Schröderem . Zdroj: <http://hn.ihned.cz/c1-53864110-rene-magritte>

vymyká sama sobě, podobně jako je tomu u psychického onemocnění klasifikovaného jako ztráta osobnosti, depersonalizace. Magritte k takovému zobrazení využívá ironii a vtíp, které nejsou ironií a vtípem autora, nýbrž ironií skutečnosti.

Práci jsem pojala graduálně, postupné ztrácení se osoby a její identity, potažmo i duše. Z fotografií by mělo být patrné, že osoba je na začátku procesu zcela normální, postupem času, vlivem okolí i svým vlastním chováním se ale postupně vytrácí. Ve fotografiích jsem se tuto proměnu snažila vystihnout tak, aby byla cítit z každodenního života figurované, stejně jako z jejích niterných pocitů.

Obdobně slouží i práce se symboly, jenž ve fotografiích používám. Například růže, jakožto symbol krásy jsou povadlé, značí tedy o odcházení krásy ze života a jeho radosti. Kaštan je jednoznačný symbol vnitřní podstaty; obal jádra představuje osobnost, pod níž se v jádru skrývá skutečná individualita člověka. Kaštan je vyobrazen u prvního portrétu, zatím tedy hovoří o uvědomování si sebe sama. Na jedné fotografii ruka chytá světlo, tedy „lapá“ po něčem, co není uchopitelné, co nejde zachovat. A tak dále.

Forma autoportrétů má pro mě vnitřní charakter. A sice, ne že by se u mě projevovaly symptomy depersonalizace, jakožto choroby. Spíše se jedná o postupné schovávání identity do mého soukromého světa. Postupně silnější uvědomování si vlastního já a mě samotné. Boj se světem facebooku a internetu. Schovávání se.

INSTALACE + ADJUSTACE

Fotografie jsou různých formátů na plastových deskách.

KATALOG:

Katalog byl koncipovaný jako netradiční katalog o módě. Nejde jen o vyfotografování výsledného produktu, výsledných oděvů, ale o zachycení celé myšlenky a konceptu. Spolupracovala jsem s designérkou Veronikou Krahulíkovou, jež tvořila streetwearovou módu pro muže. Její cílová skupina byla longboardisté, pro něž v současné době není zatím žádný vyhraněný styl, jako je tomu například u skateboardistů.

Od samého začátku jsem tedy dokumentovala její porvotní myšlenku a nápad, proč by celá kolekce měla vzniknout. Dokumentovala jsem její práci, monitorovala jsem samotný průběh, kdy

zkouší nedodělané oděvy na modelech, zkouší různé variace, komunikuje s Longbirdem (zlínskou firmou zaměřující se na výrobu longboardových trucků) až po výsledné „produkty“. Nevynechala jsem ani nošení výsledných věcí v reálném životě.

Vznikl tedy katalog o celé myšlence a inspiraci. Jednalo se o spolupráci několika grafiků, módní designerky, formy Longbird a několika dalších lidí, jež se na projektu podíleli, včetně několika modelů. Mým záměrem bylo také vyzkoušet si práci fotografa v týmu.